

gives af Magistraten efter Kommunalbestyrelsens Indstilling. Forskjellen er jo ikke stor; men jeg har ikke turdet gjøre det Skridt, at henstille, at Næringsbevis paa Beværtningsnæring fremtidig skulde være Gjenstand for kongelig Bevilling. Den ærede Minister antydede en anden Udvei, nemlig, at man i Lovbestemmelsen om de Vedtægter, som Byraadene eller Kommunalbestyrelserne have Ret til at affatte efter Loven af 1873 om Antallet af Beværtningssteder i Kommunerne, skulde søge en Forandring derhen, at der kunde træffes nogle almindeligere Bestemmelser, gjældende for Beværtningsnæring. Ja, denne Tante har ogsaa ligget mig meget nær, at søge en Udvidelse af disse Bestemmelser, men den vilde vistnok overfor den høitærede Minister strande derpaa, at det, som jeg lægger Vægt paa, og som altsaa skulde ind i en saadan Borttægt, er Myndigheden overfor den enkelte Person, som søger Borgerstab. Men det tror jeg neppe, at den høitærede Minister gaar ind paa, ellers kunde Sagen let ordnes paa den Maade. Det blev saa akkurat det samme; men almindelige Bestemmelser, f. Ex. med Hensyn til Lokaler osv., og Aldersgrænse maasse for dem, der søge om Beværtningsstilladelse, er ikke det Samme. Det, det gjælder om for mig, er Myndigheden ligeoverfor den enkelte Person, saaledes at man kan ubelufte daarlige Personer. Jeg kjenner Exempler paa saadanne fordrufne Personer, der ere gaaede fallit paa Landet; saa nedsatte de sig som Vertshusholdere i Kjøbstaden. Det er den Slags, man skal værge sig imod, og det vil man ikke gjøre ved en Forandring i Loven af 1873 om Vedtægten. Forfaavidt den høitærede Minister gjorde en Bemærkning om Flækkerne, som ere nævnte i Lovforslaget, vil jeg dertil sige, at de ere tagne lige ud af Loven af 1873. Men skulde der være en Bestemmelse, der kunde ønskes forandret deri, er der jo ikke Noget til Hinder derfor. Jeg ser ikke, at der kan være nogen Bansknelighed ved at lægge den samme Myndighed i de Paagjældendes Haand, naar Bevillingerne udfærdiges gennem Ministeriet, som naar der udfærdiges Borgerstab gennem Magistraten. Men det er altsaa en Indsigelse af mindre Betydning.

Mump: Saavel af de Udtalelser, der ere fremkomne fra den ærede Forslagsstiller som fra den høitærede Minister og fra Andre, ser jeg, at jeg paa et enkelt Punkt har været i nogen Udfarelse med Hensyn til Forstaelsen af Forslaget. Denne Udfarelse skriver sig simpelthen derafra, at jeg troede, at den ærede Forslagsstiller — vidende om de Banskneligheder, der fremkom i det Udvalg, der ifjor var nedsat om Gæstgiveriloven med Hensyn til Spørgsmaalet om Meddelelse af Bevillinger til Vertshushold, om de skulde meddeles af Kommunalbestyrelsen eller af Ministeriet — vilde gaa en anden Vej og ved et noget nu-

anceret Forslag i Realiteten opnaa det Samme. Jeg gik ud fra noget Saadant og har derfor opfattet Forslaget lidt afvigende fra det, hvad der egentlig har været tilfaldet. Jeg skal iøvrigt ikke gaa nærmere ind paa det Afvigende i min Udtalelse, det er i og for sig ligegyldigt. — Jeg kan ikke skjønne Andet, end at Lovforslagets Skjæbne ser mindre gunstig ud efter de Udtalelser, der ere fremkomne fra den høitærede Ministers Side. Jeg samstemmer med den ærede Forslagsstiller i, at der ikke vilde opnaas noget Væsentligt ved at foreskrive visse særlige personlige Betingelser — som den høitærede Minister omtalte — for Opnaelsen af de omhandlede Bevillinger. Der vil dog altid være mindre gode Subjekter, som opfylde disse Betingelser. Jeg kan ikke skjønne Andet, end, skal man opnaa noget Væsentligt paa dette Omraade, maa det være ved, at de enkelte Ansøgere sigtes hver for sig, men saa har man jo Spørgsmaalet, om Bevillinger skal meddeles af Ministeriet eller af de lokale Autoriteter. Jeg kan ikke se rettere, end at det i og for sig er det Naturlige, at det bliver den lokale Autoritet, som kjenner Personerne, der meddeler Bevillingerne. Jeg vilde i og for sig ikke have noget Absolut imod, at det blev Ministeriet, der gjorde det, nemlig som en Følge af, at jeg kun nødig vil give Slip paa den Bestemmelse, at der skal gives en Bevilling for hvert enkelt Tilfælde, men jeg tror rigtignot ikke, det vil lykkes at gennemføre denne Bestemmelse, naar Afgjørelsen skal lægges i Ministeriets Haand. Det, at en Vertshusholder, en Restauratør eller Konditor skulde have ministeriel Tilladelse til at drive sin Næring, tror jeg nok, saaledes som Næringsforholdene have udviklet sig, vilde se saa aparte ud, at det er min bestemte Overbevisning, at en saadan Bestemmelse ikke lader sig gennemføre. Derfor er det mig et Udsagnis i den høitærede Ministers Udtalelse, at han sagde, at han vilde gaa ind paa dette Lovforslag, saafremt det skulde vise sig at være nødvendigt, nemlig forsaavidt den høitærede Minister vil se Nødvendigheden for at gaa ind paa det i Umuligheden af at gennemføre noget Andet. Der vil da være lidt Raad om, at Lovforslaget vil blive gennemført.

Da Ingen yderligere begjærede at yttre sig, slattedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges enstemmig med 39 Stemmer.

Ploug: Jeg tillader mig at foreslaa et Udvalg nedsat paa 5 Medlemmer.

Uden Forhandling vedtoges ovennævnte Forslag af Ploug enstemmig med 39 Stemmer.